

Arrest

nr. 212 176 van 9 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen een asielaanvraag in op 30 augustus 2010. Op 8 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt bij arresten nr. 56 640 en 56 641 van 24 februari 2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 20 december 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 5 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag vermeld in punt 1.2. ontvankelijk doch ongegrond.

1.4. Op 22 oktober 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 30 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*). Tegen deze beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 115 427 van 10 december 2013 wordt het beroep verworpen.

1.6. De verzoekende partijen dienen op 9 november 2012 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 22 november 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 115 429 van 10 december 2013 wordt het beroep verworpen.

1.8. Op 22 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Tegen deze beslissingen wordt geen beroep ingesteld bij de Raad.

1.9. Op 18 juli 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlagen 13). Tegen deze beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 115 430 van 10 december 2013 wordt het beroep verworpen.

1.10. Op 29 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 augustus 2013 een beslissing waarbij de asielaanvraag niet in overweging werd genomen. Tegen deze beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 115 428 van 10 december 2013 wordt het beroep verworpen.

1.11. Op 29 augustus 2013 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 26 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing wordt door de verzoekende partijen een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad.

1.13. Op 22 oktober 2013 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

1.14. Op 3 december 2013 wordt de beslissing tot onontvankelijkheid van 26 september 2013 vermeld in punt 1.12. ingetrokken.

- 1.15. Op 6 december 2013 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.
- 1.16. Op 6 februari 2014 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.
- 1.17. Op 7 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.
- 1.18. Op 7 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.15. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.
- 1.19. Op 10 februari 2014 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.13. zonder voorwerp verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 153 628 van 30 september 2015.
- 1.20. Op 10 februari 2014 wordt ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlagen 13). Tegen deze beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arresten nrs. 153 629 en 153 630 van 30 september 2015 worden de beroepen verworpen.
- 1.21. Op 2 april 2014 worden de beslissingen van 7 februari 2014 vermeld in punt 1.17. en punt 1.18. ingetrokken door de gemachtigde. Het beroep vermeld in punt 1.17. wordt verworpen bij arrest nr. 125 502 van 12 juni 2014. Het beroep vermeld in punt 1.18. wordt verworpen bij arrest nr. 125 503 van 12 juni 2014.
- 1.22. Op 28 april 2014 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.
- 1.23. Op 6 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 153 626 van 30 september 2015 vernietigt de Raad voormelde beslissing.
- 1.24. Op 14 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.15. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 153 627 van 30 september 2015 verwerpt de Raad voormeld beroep.
- 1.25. Op 6 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 153 625 van 30 september 2015 verwerpt de Raad voormeld beroep.
- 1.26. Op 23 oktober 2015 verleent de ambtenaar-geneesheer een medisch advies nopens de aanvraag vermeld in punt 1.11.
- 1.27. Op 27 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 193 654 van 13 oktober 2017 verwerpt de Raad voormeld beroep.
- 1.28. Op 20 april 2018 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.29. Op 9 mei 2018 verleent de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

1.30. Op 15 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.29. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.04.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 29.08.2013 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 20.04.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 09.05.2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een' vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. Ter terechtzitting vraagt de waarnemend voorzitter of met huidig beroep naast de beslissing van 15 mei 2018 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, ook één of meerdere bevelen van dezelfde datum worden aangevochten. De verzoekende partijen hebben immers de schorsing en de vernietiging gevraagd van *“de beslissing van 15 mei 2018 (stuk 1) waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard wordt en samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gegeven op 14 juni 2018”*. Hieruit blijkt niet duidelijk wat het voorwerp is van onderhavig beroep. Er wordt daarnaast opgemerkt dat ten aanzien van de beslissingen houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen betekend op 14 juni 2018, geen middel wordt ontwikkeld.

Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partijen dat huidig beroep slechts gericht is tegen de beslissing van 15 mei 2018 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en dus niet tegen één of meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. in de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang in hoofde van de tweede, de vijfde en de zesde verzoekende partij. De verwerende partij licht haar exceptie toe als volgt:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Verweerder wijst er op dat artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op “de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”. Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

In casu ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de verblijfsaanvraag van eerste verzoekster zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van tweede, vijfde en zesde verzoekers zelf. Door tweede, vijfde en zesde verzoekster werden geen persoonlijke medische elementen aangevoerd in de aanvraag dd. 20.04.2018. Verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift meermaals uitdrukkelijk naar de medische aandoeningen van eerste verzoekster en het betoog van verzoekende partij is duidelijk gericht tegen de beoordeling in de bestreden beslissing van deze aandoeningen.

Ter zake dient dan ook te worden vastgesteld dat tweede, vijfde en zesde verzoekers geen “in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” zijn die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kan aanvragen.

Nu tweede, vijfde en zesde verzoekers niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen, kunnen zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden toegelaten tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van tweede, vijfde en zesde verzoekers bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing. Opdat zij een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing hen persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Dergelijk voordeel wordt niet aangetoond. Tweede, vijfde en zesde verzoekers tonen immers op geen enkele wijze aan dat zij onder het toepassingsgebied kunnen vallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tweede, vijfde en zesde verzoekers kunnen niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aantonen dat zij hen toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

Zie in die zin:

“3.8. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste en de tweede verzoekende partij en het minderjarig kind van de derde verzoekende partij zelf geen medische problematiek hebben aangebracht en nu blijkt dat zij evenmin een SMG hebben gevoegd bij deze aanvraag dat betrekking heeft op hun persoonlijke situatie, kunnen voornoemde partijen onmogelijk worden beschouwd als “in België verblijvende vreemdeling(en) (...) die (...) lijdt(en) aan een ziekte (...)”. Aangezien zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen, kunnen zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een voorlopig verblijf in toepassing van dit wetsartikel. Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de eerste en de tweede verzoekende partij.

(...)

3.10. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het wordt ingediend door de tweede en derde verzoekende partij en door de eerste verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.” (R.v.V. nr. 153.800 dd. 1 oktober 2015)

“Voormelde bepaling laat enkel de vreemdeling die zelf een ernstig medisch probleem heeft toe een machtiging tot verblijf in het Rijk aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde. Verweerder vermag, overeenkomstig deze duidelijke en niet voor een andere interpretatie vatbare wetsbepaling, aan verzoekers aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verder verblijf te worden gemachtigd geen gunstig gevolg te verlenen. Het gegeven dat verweerder in het verleden de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend door op grond van deze wetsbepaling aan verzoeker een verblijfsmachtiging toe te staan zonder dat hij enig persoonlijk medisch probleem aanvoerde – wat door de Raad niet kan worden gesanctioneerd – laat niet toe tot een ander besluit te komen. Het gegeven dat verweerder eerder een beslissing met miskening van een duidelijke wetsbepaling nam impliceert immers niet dat hij gerechtigd of verplicht is om vervolgens de wet opnieuw te miskennen. Ter terechtzitting weerlegt verzoekers raadvrouw deze vaststelling niet. Zij beperkt zich tot de stelling dat verweerder zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster één beslissing heeft genomen omtrent de aanvraag om op medische gronden tot een verder verblijf te worden gemachtigd en wijst op de eenheid van het gezin, doch toont hiermee niet aan dat verzoeker een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).” (R.v.V. nr. 117.174 dd. 20.01.2014)

Verweerder laat derhalve gelden dat het beroep van tweede, vijfde en zesde verzoekers tegen de bestreden beslissing onontvankelijk is bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.”

3.2. Met betrekking tot voormelde exceptie stelt de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting dat de hele familie belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, dat zij alle procedures immers samen hebben gevoerd. Voorts wijst de advocaat er nog op dat ook voor de zieke verzoekende partij de aanwezigheid van de rest van het gezin een positief effect heeft.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr.148.037*).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen wijst de verwerende partij er in haar nota met opmerkingen terecht op dat artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”* en dat er *in casu*

geen enkel element voorligt dat toelaat vast te stellen dat de machtigingsaanvraag zou zijn gebaseerd op de medische problematiek van de tweede, de vijfde en de zesde verzoekende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de aanvraag van 20 april 2018 enkel medische elementen werden ingeroepen met betrekking tot de eerste verzoekende partij, wat door de verzoekende partijen ook niet betwist wordt. Zodoende stelt de verwerende partij terecht dat de tweede, de vijfde en de zesde verzoekende partij op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van voormeld artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet alleen op de eerste verzoekende partij, doch ook uitdrukkelijk op de tweede, de vijfde en de zesde verzoekende partij betrekking heeft en dat deze beslissing uitdrukkelijk ook aan hen ter kennis werd gebracht. De bestreden beslissing werd immers door zowel de eerste verzoekende partij, als de tweede, de vijfde en de zesde verzoekende partij ondertekend. De verwerende partij zelf heeft het nuttig geacht de namen van de tweede, de vijfde en de zesde verzoekende partij eveneens te vermelden op de bestreden beslissing, zodat deze formeel gesproken ook in functie werd genomen van deze partijen. Aangezien het de verwerende partij zelf is die tweede, de vijfde en de zesde verzoekende partij als betrokkenen heeft vermeld op de bestreden beslissing, kan zij niet op ernstige wijze aan diezelfde partijen verwijten dat ze opkomen tegen een beslissing die hun naam draagt.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet ernstig voorhouden dat niet alle verzoekende partijen een voordeel kunnen halen uit de vernietiging van een beslissing die op alle verzoekende partijen en de kinderen betrekking heeft. Zodoende dient *in casu* te worden aanvaard dat de tweede (zowel in eigen naam als in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen), de vijfde en de zesde verzoekende partij wel degelijk een persoonlijk belang hebben bij het beroep, ondanks het feit dat zij zelf en de minderjarige kinderen geen medische aandoening hebben ingeroepen.

Deze exceptie van de verwerende partij kan *in casu* niet worden bijgetreden. Het beroep ingesteld door de tweede verzoekende partij, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen, en door de vijfde en de zesde verzoekende partij tegen de bestreden beslissing is ontvankelijk.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“(…)

11.1.2. In de bestreden beslissing valt er dus te lezen dat de medische aanvraag van verzoekende partij dd. 20 april 2018 dezelfde ingeroepen elementen bevat die reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag dd. 29 augustus 2013.

Om deze stelling te begrijpen worden de belangrijkste inhoud (diagnose/ medicatie / duur van de behandeling/ complicaties indien stopzetting) van beide standaard medische getuigschriften (SMG) hieronder even naast elkaar gelegd:

1) Ingeroepen ziekte SMG - aanvraag dd. 20 april 2018 (Cf. stuk 3):

Diagnose:

- Majeure depressie, angststoornissen*
- Posttraumatische stressproblematiek (o.v. verleden)*

Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal:

- Duloxetine 60 200/d*
- Amisulpride 50 200/d*
- Staurodorm 100 voor slapen*

Er wordt nog verduidelijkt dat de medicatie recent werd aangepast door de psychiater omwille van uitblijven gunstige respons op initiële medicatie

Voorziene duur van de behandeling:

12 maanden tot levenslang

• Mogelijk complicaties bij stopzetting:

- Rebound fenomeen, toename klachten

2) Ingeroepen ziekte SMG - aanvraag dd. 29/08/2013 (Cf. Stuk 4):

• Diagnose:

- Unipolaire depressie

- Posttraumatische stress-stoornis

• Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal:

- Wellbutrin

- Sipralexa 10

- Quatiapine

• Voorziene duur van de behandeling:

- Minstens 5 jaar

• Mogelijk complicaties bij stopzetting:

- Psychische decompensatie

- Suicide

.3. Het is wel degelijk zo dat in de eerste aanvraag als aandoening van verzoekende partij 'een posttraumatische stressstoornis en een depressie werden ingeroepen', doch de medicatie is compleet veranderd.

Sterker zelfs: huidig medisch attest maakt duidelijk dat de vorige medicatie niet aansloeg.

Artikel 9ter, §3 VW luidt als volgt:

(...)

De verandering van medicatie maakt wel degelijk een nieuw element uit, dat de toepassing van artikel 9ter, §3, 4° VW, uitsluit.

11.1.4. De RvV moest zich reeds meermaals over soortgelijke kwesties buigen en oordeelde dat niet kan worden uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling - waarbij een nieuwe medicatie als noodzakelijk werd voorgeschreven waarvan niet blijkt dat dit tevens beschikbaar is in het land van herkomst - een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan uitmaken.

- Cf. RvV 30 januari 2015 nr. 137 677:

3.8. In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij enkel naging of de in het kader van de opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf ingeroepen aandoeningen dezelfde waren. Er blijkt niet dat voor het overige de in het kader van de opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf voorgelegde standaard medisch getuigschriften met elkaar werden vergeleken of dat rekening werd gehouden met het gegeven dat de behandeling van de verzoekende partij werd aangepast wegens het onvoldoende onder controle krijgen van de ziekte en waarbij de noodzakelijke behandeling werd aangepast met het geneesmiddel HUMIRA.

De Raad merkt evenwel op dat niet blijkt dat het begrip 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan worden beperkt tot het voorhanden zijn van een nieuwe of gewijzigde aandoening en dat bijvoorbeeld een wijziging in de noodzakelijke behandeling omwille van het niet onder controle krijgen van de ziekte waarbij niet blijkt dat de nieuwe medicatie tevens voorhanden is in het land van herkomst niet tevens een nieuw element kan uitmaken, te meer nu reeds werd erkend dat de aandoening de vereiste ernst in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft. Zo spreekt voormelde wetsbepaling in dit verband over "ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk [die] reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling". In artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet wordt ook aangegeven dat elk voorgelegd standaard medisch getuigschrift telkens minstens de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Aldus blijkt niet dat kan worden uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling - waarbij een nieuwe medicatie als noodzakelijk werd voorgeschreven waarvan niet blijkt dat dit tevens beschikbaar is in het land van herkomst - een nieuw element in de zin

van artikel 9ter, g 3, 5° van de vreemdelingenwet kan uitmaken. De Raad zelf vermag verder niet te oordelen over de vraag of het 'oude' medicatieschema van de verzoekende partij waarvan werd vastgesteld dat dit beschikbaar en toegankelijk is voor de verzoekende partij in haar land van herkomst, gelet op het onvoldoende zijn van deze medicatie om de aandoening onder controle te krijgen volgens de behandelende arts en als gevolg waarvan de noodzakelijke behandeling werd aangepast, nog als adequaat kan worden beschouwd. Dit betreft een strikt medische beoordeling.

3.9. Besluitend stelt de Raad dan ook vast dat niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle voorliggende gegevens, minstens dat hij kennelijk onredelijk handelde door in casu louter op basis van het vaststellen dat dezelfde aandoening voorligt vast te stellen dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet blijken.

Het betoog van de verwerende partij doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

- Cf. RvV 26 februari 2016 nr. 163 093

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij enkel naging of de in het kader van de opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf ingeroepen aandoeningen dezelfde waren. Er blijkt niet dat voor het overige de in het kader van de opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf voorgelegde standaard medisch getuigschriften met elkaar werden vergeleken of dat rekening werd gehouden met het gegeven dat de behandeling van de verzoekende partij werd aangepast wegens het onvoldoende onder controle krijgen van de ziekte en waarbij de noodzakelijke behandeling werd aangepast met een nieuwe generatie geneesmiddelen opgesomd in de attesten die de verzoekende partij bijbracht. De Raad merkt evenwel op dat niet blijkt dat het begrip 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan worden beperkt tot het voorhanden zijn van een nieuwe of gewijzigde aandoening en dat bijvoorbeeld een wijziging in de noodzakelijke behandeling omwille van het niet onder controle krijgen van de ziekte waarbij niet blijkt dat de nieuwe medicatie tevens voorhanden is in het land van herkomst niet tevens een nieuw element kan uitmaken, te meer nu reeds werd erkend dat de aandoening de vereiste ernst in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft.

- Cf. RvV 7 augustus 2014 nr. 124 723:

De verzoekende partij kan dws worden bijgetreden waar zij verwijst naar de aanvraag waarin zij duidelijk had gesteld dat zij, ingevolge haar versieeffteieffde gezorudh>c>d3toesl8nd nieuwe medicaUe rtodig heeft vv&arvan de noodzaak n>et in een vorige aarmaag werd aangevoerd en waarvan de vüarradigheid in Armenré met werd onderzocht in de beslissing van IS mei 2012. De verwerende partij kon dan ook niet zwieter meer verwijzen naar deze beslissing om tot de conclusie te komen dat de ingeroepen elementen t<r ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen, dat bet voorgelegde medisch getuigschrift slechts de eerde* aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt sn dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in hel larvd van herkamsl reeds werd onderzocht. Thans stelt de verwerende partij »n haar nota dal de aandoening dezelfde fe, maar zij gaat daarmee voorbij aan Tiet feit dat urt artikel 9ler, §3. 5Van de Vreemdelingenwet blijfkt dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verWaard Indien de ingeroepen eleflneolen ter ondersteuning van de aanvraag lot machtiging tot verblijf In bet Rijk reeds warden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot fret bekomen van een machtiging tol verblijf in tiet Rijk. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de wetgever elk nieuw element dat zich heeft gemanifesteerd in het kader ven de gezondheidstoestand wan de betrokkene heeft willen uitsluiten wanneer dta zich beroept op eenzelfde aandoening. Uit de bestreden beslissing en uit de ncuu blijkt overigens ook niet dat de verwerende partij die mening is toegedaan, nu zij verwast naar hel gegeven dal de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medicamenteuze behandeling reeds werd beoordeeld in de beslissing van 15 mei 2Q12, hertgeen, hetgeen zoets reeds gesteld, niet hei gevat is voor de inmiddels aangepaste en voor verzóefcstcf noodzakelijke medicatie.

3.,4. Een schending van de materiële motiveringsplicht; in het licht van de gehanteerde wettelijke bepaling, me4 name arttórel 9<er, |3, 5"van de Vreemdelingenwet is aangetoond, Met middel is in de besproken mate gegrond en leidt tol de nietigverklaring van dc beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Astd en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 Jtoudende-het onontvankelijk verklaren ven de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel Ster van de Vreemdelingenwet
Voormelde rechtspraak is duidelijk.

11.1.5. Aangezien het in casu niet om een banale aandoening gaat, diende de verwerende partij te verifiëren of de huidige medicatie beschikbaar en toegankelijk is in Macedonië.

In plaats hiervan lijkt zij zich beperkt te hebben tot het stellen van het feit dat het dezelfde ziekte "en behandeling" zou betreffen als in 2013. Nochtans blijkt uit huidige aanvraag duidelijk dat de medicatie destijds niet aansloeg en dat een verandering aldus noodzakelijk was. Het is aldus onduidelijk waarom de arts-adviseur stelt dat het "dezelfde behandeling" betreft als in 2013. Integendeel, uit de aanvraag blijkt duidelijk dat de behandeling juist niet dezelfde is!

De beslissing in casu schendt dus op duidelijke wijze artikel 9ter VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

Ook verduidelijkt de arts nu dat de ziekte mogelijks levenslang zal aanslepen. Ook dat is een wijziging met 2013.

11.1.6. Doordat de noodzakelijke medicatie in Macedonië niet voorhanden is, dreigt onderhavige beslissing tevens een schending van artikel 3 EVRM te bewerkstelligen.

Dit artikel verbiedt dat de verzoekende partij wordt onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetgeen de bestreden beslissing, in het geval ze wordt uitgevoerd, dreigt te veroorzaken."

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De door verzoekende partijen aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

4.3. Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De bewoordingen van voormeld artikel zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

4.4. De bestreden beslissing, waarvan de motieven worden weergegeven onder punt 1.30., verwijst expliciet naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 mei 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, en integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Dit advies luidt als volgt:

"U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 20.04.2018 en 29.08.2013 te vergelijken. Mevr. L. (...) legt in haar aanvraag d.d. 20/04/2018 een SMG voor d.d. 12/03/2018, opgesteld door Dr. C.F. (...) (huisarts).

Uit dit medische getuigschrift blijkt dat de volgende diagnose en behandeling van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 29/08/2013: op het SMG d.d. 12/03/2018 wordt namelijk vermeld dat Mevr. L. (...) lijdt aan een majeure depressie die opgevolgd wordt door een psychiater en die medicamenteus behandeld wordt met twee antidepressiva (Amisulpride in lage dosis heeft een antidepressieve werking en Duloxetine) en een benzodiazepine (Staudorm). Betrokkene zou aan een posttraumatische stress problematiek lijden, maar dat is enkel een mogelijke oorzaak van depressie, waarbij angst(stoornissen) louter een symptoom is van een mogelijke doorgemaakte traumatische stress die kan resulteren in een depressie. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

4.5. De verzoekende partijen betogen dat in de bestreden beslissing te lezen valt dat hun medische aanvraag van 20 april 2018 dezelfde ingeroepen elementen bevat die reeds werden ingeroepen in het kader van hun vorige aanvraag van 29 augustus 2013. Zij herhalen de belangrijkste elementen van de standaard medische getuigschriften die bij beide aanvragen werden voorgelegd en betogen dat het wel degelijk zo is dat in de eerste aanvraag als aandoening 'een posttraumatische stressstoornis en een depressie' werden ingeroepen, doch dat de medicatie compleet is veranderd, sterker nog dat het huidige medisch attest duidelijk maakt dat de vorige medicatie niet aansloeg. Zij menen dat de verandering van medicatie wel degelijk een nieuw element uitmaakt. Zij menen dat de Raad zich reeds meermaals moest uitspreken over soortgelijke kwesties en oordeelde dat niet kan worden uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling – waarbij een nieuwe medicatie als noodzakelijk werd voorgeschreven waarvan niet blijkt dat dit tevens beschikbaar is in het land van herkomst – een nieuw element kan uitmaken in de zin van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Aangezien het *in casu* niet gaat om een banale aandoening, diende, volgens de verzoekende partijen, de verwerende partij te verifiëren of de huidige medicatie beschikbaar en toegankelijk is in Macedonië. Zij menen dat zij in plaats hiervan zich lijkt te beperken tot het stellen dat het dezelfde ziekte 'en behandeling' zou betreffen als in 2013, dat nochtans uit de huidige aanvraag duidelijk blijkt dat de medicatie destijds niet aansloeg en dat een verandering daarom noodzakelijk was, dat het aldus onduidelijk is waarom de ambtenaar-geneesheer stelt dat het 'dezelfde behandeling' betreft als in 2013, dat integendeel uit de aanvraag duidelijk blijkt dat de behandeling juist niet dezelfde is. Daarnaast wijzen de verzoekende partijen erop dat de behandelende arts er nu ook op wees dat de ziekte mogelijks levenslang zal aanslepen, dat ook dit een wijziging is met 2013. Ten slotte betogen de verzoekende partijen dat, doordat de noodzakelijke medicatie in Macedonië niet voorhanden is, onderhavige beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt te bewerkstelligen.

4.6. De verwijzing van de verzoekende partijen in hun verzoekschrift naar enkele arresten van de Raad is *in casu* niet dienstig. De Raad wijst erop dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden met hun betoog en hun verwijzing naar rechtspraak van de Raad, uit de bestreden beslissing of het medisch advies geenszins blijkt dat nieuwe medicatie of een verandering van de noodzakelijke behandeling geen nieuw element kan uitmaken of dat bij het beoordelen van het al dan niet aanwezig zijn van nieuwe elementen enkel werd onderzocht of er een nieuwe of gewijzigde gezondheidstoestand of diagnose voorligt, doch wel dat *in casu* uit het medisch getuigschrift van 12 maart 2018, gevoegd bij de aanvraag van 20 april 2018, blijkt dat de diagnose 'en behandeling' van de verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de aanvraag van 29 augustus 2013. Uit de daaropvolgende motieven blijkt waarom de ambtenaar-geneesheer van mening is dat *in casu* de behandeling van de verzoekende partij, zoals voorgeschreven in het standaard medisch getuigschrift van 12 maart 2018, ongewijzigd is ten opzichte van de behandeling die blijkt uit de medische attesten gevoegd bij de aanvraag van 2013, meer bepaald daar op het standaard medische getuigschrift van 12 maart 2018 vermeld wordt dat de eerste verzoekende partij opgevolgd wordt door een psychiater en medicamenteus behandeld wordt met twee antidepressiva en een benzodiazepine. Uit het medisch advies blijkt aldus duidelijk waarom de ambtenaar-geneesheer stelt dat het 'dezelfde behandeling' betrof als in 2013 terwijl er, omwille van het niet aanslaan van medicatie, een verandering van medicatie noodzakelijk was volgens de behandelende arts. De verzoekende partijen betwisten niet dat de in het standaard medisch getuigschrift van 12 maart 2018 noodzakelijk geachte medicatie bestaat uit twee antidepressiva en een benzodiazepine.

Uit het medisch advies blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer van mening is dat de medicamenteuze behandeling van de eerste verzoekende partij, zoals omschreven in het standaard medische getuigschrift van 2018, niet gewijzigd is ten aanzien van de medicamenteuze behandeling van de verzoekende partij zoals die blijkt uit de medische attesten voorgelegd bij de aanvraag van 2013, daar het gaat om twee antidepressiva en een benzodiazepine. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het medisch advies van 23 oktober 2015, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 augustus 2013, oordeelde dat de verzoekende partij opgevolgd werd door een psychiater en medicamenteus behandeld werd met antidepressiva en een benzodiazepine (*"Ik weerhoud dat betrokkene lijdt aan een depressie en hiervoor best verder wordt opgevolgd door een psychiater die kan beschikken over antidepressiva en benzodiazepines."*). In voormeld medisch advies komt de ambtenaar-geneesheer tot het besluit dat de opvolging door een psychiater alsook verschillende antidepressiva en benzodiazepines beschikbaar en toegankelijk zijn in Macedonië (*"Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en de opvolging door een psychiater beschikbaar zijn in Macedonië alsook verschillende antidepressiva (mirtazapine, amitriptyline) en verschillende benzodiazepines (diazepam, oxazepam)."*).

Door enkel te stellen dat de medicatie compleet is veranderd en dat uit de aanvraag blijkt dat de behandeling niet dezelfde is, tonen de verzoekende partijen niet aan dat het oordeel dat ten gevolge van het feit dat ook in 2018 onder meer twee antidepressiva en een benzodiazepine worden vermeld als noodzakelijke behandeling, de behandeling ongewijzigd is ten opzichte van 2013, foutief of kennelijk onredelijk is. Zij tonen immers niet aan dat de medicatie/medicamenteuze behandeling in 2013 niet eveneens bestond uit antidepressiva en een benzodiazepine. Ook tonen de verzoekende partijen niet aan op welke wijze het feit dat in het huidig medisch attest vermeld staat dat de vorige medicatie niet aansloeg er toe bijdraagt dat *in casu* de wijziging van medicatie wel degelijk een nieuw element vormt. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het medisch advies van 23 oktober 2015 – dat werd opgesteld naar aanleiding van de aanvraag van 29 augustus 2013 – blijkt dat niet de beschikbaarheid van het merk van antidepressiva en benzodiazepine die vermeld werden als noodzakelijke behandeling bij de bij de aanvraag van 29 augustus 2013 gevoegde medische stukken (medische attesten van 24 juli 2013 en 4 april 2013 van dr. V.H., medische attesten van 5 december 2012 van dr. V. en medisch attest van 23 mei 2011 van dr. F.), in Macedonië werd nagegaan, doch wel dat de beschikbaarheid van antidepressiva en benzodiazepine werd nagegaan, waarbij er werd op gewezen dat *“de behandeling en de opvolging door een psychiater beschikbaar zijn in Macedonië alsook verschillende antidepressiva (mirtazapine, amitriptyline) en verschillende benzodiazepines (diazepam, oxazepam)”*.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de verandering van medicatie wel degelijk een nieuw element uitmaakt, zijn zij het louter niet eens met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer, doch slagen zij er met hun betoog niet in aan te tonen dat de motieven van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer die stellen dat de behandeling beschreven in de medische stukken van 2018 ongewijzigd is ten opzichte van de behandeling die blijkt uit de medische stukken gevoegd bij de aanvraag van 2013 daar in 2018 vermeld wordt dat de verzoekende partij opgevolgd wordt door een psychiater en medicamenteus behandeld wordt met twee antidepressiva en een benzodiazepine, foutief of kennelijk onredelijk is. Nu de verzoekende partijen niet aantonen dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de noodzakelijk geachte behandeling in 2018 ongewijzigd is ten aanzien van deze beschreven in de medische stukken van 2013, foutief of kennelijk onredelijk is, kunnen zij ook niet dienstig voorhouden dat het de verwerende partij toekwam te verifiëren of de huidige medicatie beschikbaar en toegankelijk is in Macedonië.

4.7. Betreffende de stelling van de verzoekende partijen dat de behandelende arts er in 2018 ook op wees dat de ziekte mogelijks levenslang zal aanslepen, dat dit ook een wijziging is met 2013, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet kunnen worden gevolgd. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat ook uit de medische stukken gevoegd bij de aanvraag van 29 augustus 2013 blijkt dat melding wordt gemaakt van een levenslange behandeling. Zo staat in het medisch attest van 4 april 2013 van dr. V.H. te lezen *“Voorziene duur van de noodzakelijke behadeling: levenslang”* en in het medisch attest van 5 december 2012 van dr. V. *“Voorziene duur van de noodzakelijke behadeling: levenslang”*. Zij tonen dan ook geenszins aan dat de aandoening of de behandeling gewijzigd is ten opzichte van 2013.

4.8. De verzoekende partijen maken een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk. Zij tonen ook niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing verklaart de aanvraag tot medische regularisatie bovendien enkel onontvankelijk omdat de daarin aangehaalde elementen niet verschillen van de elementen reeds aangehaald in een eerdere aanvraag en houdt geen verwijderingsmaatregel in en al zeker geen uitwijzing van de verzoekende partijen. In die zin kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing worden vastgesteld.

4.10. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER